

V okne konzervatívneho klubu viala obrovitá britská vlajka, obklopená šiestimi tvármi plápolajúcimi nadšením.

Dorothy pomaly tlačila bicykel po ulici. Sprievod si veľmi nevšimala, lebo sa až príliš bála prejsť popri Cargillovom mäsiarstve (ale inakadiaľ cesta k Solepipeovmu obchodu s textilom neviedla.) Blifilov-Gordonov automobil sa na chvíľu zastavil pred čajovňou. Vpred, kávičková brigáda! Takmer polovica mestských dám so psíčkami v náručí a s nákupnými košíkmi vybehla von a zhŕkla sa okolo auta ako bakchantky okolo boha vína. Veď voľby sú prakticky jedinou príležitosťou, keď vás môže panstvo oblažiť úsmevom. Dychtivé ženské hlasy prevolávali: „Veľa šťastia, pán Blifil-Gordon! Veľactený pán Blifil-Gordon! Držíme vám palce, pán Blifil-Gordon!“ Pán Blifil-Gordon bol rozvážny, ale úsmevmi naozaj nešetril. Obyčajnému ľudu venoval ľahostajný všeobjímajúci úsmev, nerozlišujúci jednotlivcov, na každú dámu z kávičkovej brigády a na každého zo šiestich brunátnych vlastencov z konzervatívneho klubu sa usmial osobitne a najobdarovanejší boli tí, ktorým mladý Walph zamával a zaškriekal: „Zduavičko!“

Dorothy zamrelo srdce. Na prahu mäsiarstva totiž uvidela pána Cargilla v spoločnosti iných živnostníkov. Bol to vysoký, nevlúdne pôsobiaci muž v zástere s modrými prúžkami, s vycivenou zbrázdenou tvárou, červenou ako flaksňa mäsa, ktorú zabudol včas zvesiť z výkladu. Dorothy bola taká uhranutá jeho zlovestnou prítomnosťou, že nedávala pozor, kam stúpa, a vrazila do územčistého, korpulentného muža, ktorý pospiatky schádzal z chodníka.

Územčistý muž sa otočil. „Pre Kristove rany! Veď to je Dorothy!“ zvolal.

„Ach, to ste vy, pán Warburton? To je náhoda! A viete, že som mala pocit, že sa dnes stretneme?“

„Ale to sa vám muselo asi prisniť, je to tak?“ povedal pán Warburton a jeho guľatá ružolíca ľahkomyselná tvár sa celá rozžiarila. „Ako sa máte? Ale čo sa to vôbec pýtam!“ dodal. „To predsa vidí každý! Dnes ste oveľa šarmantnejšia ako kedykoľvek predtým.“

A poštipal Dorothy do odhaleného lakťa – ona sa totiž po raňajkách prezliekla do kockovaných šiat bez rukávov. Teraz sa mykla, aby sa dostala mimo jeho dosahu. Štipanie a vôbec „obťažovanie“ neznášala.

„Prosím, neštipte ma, nemám to rada,“ povedala.

„Moja drahá Dorothy, kto by odolal takej rúčke? Taká rúčka si priam žiada o poštipanie. Je to podvedomé, ak mi rozumiete.“

„Prečo ste sa vrátili do Knype Hillu?“ spýtala sa Dorothy a posunula bicykel medzi seba a pána Warburtona. „Nevidela som vás už skoro dva mesiace.“

„Vrátil som sa predvčerom. Ale som tu iba na skok. Zajtra zase odchádzam. Beriem decká do Bretónska. Tých svojich panghartov, však viete.“

Pán Warburton vyslovil slovo „pangharti“, pri ktorom Dorothy rozpačito sklopila oči, s akousi naivnou hrdosťou. On a jeho „pangharti“ (mal ich trochu) boli jedným z hlavných škandálov v Knype Hille. Bol to človek žijúci na voľnej nohe, ktorý označoval sám seba ako maliara – každý rok dokázal vyprodukovať tak pol tucta priemerých krajíniek. Do Knype Hillu sa prisťahoval pred dvoma rokmi, keď si kúpil novú vilku za farou. Tam žil, presnejšie občas prebýval, v otvorenom konkubinate so ženou, ktorú nazýval svojou gazdinou. Pred štyrmi mesiacmi táto žena – bola to cudzinka, vraj Španielka – vyvolala nový a ešte horší škandál, keď ho sčista-jasna opustila a on musel svoje tri deti odložiť u nejakých príbuzných v Londýne, ochotných dlhšie strpieť niečo také. Čo sa týkalo jeho vzhľadu, bol to impozantne pôsobiaci muž, aj keď celkom holohlavý (strašne sa to snažil zakrývať), nosiaci sa s takou šviháckosťou, že vďaka tomu pôsobilo jeho rozmerné brucho skôr ako prívesok hrude. Mal štyridsaťosem rokov, ale tvrdil, že má štyridsaťštyri. Ľudia z mesta hovorili, že je to „starý záletník“, mladé dievčatá sa ho obávali – a nie bezdôvodne.

Pán Warburton akože otcovsky oblapil Dorothy okolo pliec, viedol ju cez dav ľudí a ústa sa mu ani na chvíľu nezavreli. Keď Blifilov-Gordonov automobil obišiel pumpu, vracal sa v sprievode postarších bakchantiek späť. To zaujalo pozornosť pána Warburtona, ktorý sa zastavil a pozorne ten výjav sledoval.

„Čo znamená tento nechutný cirkus?“ spýtal sa.

„Ach, to je... akože sa to nazýva... volebná kampaň. Snažia sa, aby sme im dali svoj hlas.“

„Tak oni sa snažia dostať náš hlas! Pre Kristove rany!“ zašomral pán Warburton pri pohľade na triumfálny sprievod. Zodvihol svoju

veľkú prechádzkovú palicu so striebornou hlavicou, ktorú mal vždy pri sebe, a deklamatívne ukazoval na jedného človeka v sprievode za druhým. „Pozrite sa! Len sa na to pozrite! Pozrite sa na tie podliezavé babizne a na toho hňupa, čo sa na nás uškŕňa ako opica na vrece orechov. Videli ste niekedy niečo také nechutné?“

„Trochu tichšie!“ zašomrala Dorothy. „Niekoťo vás môže počuť.“

„A čo?“ zvýšil pán Warburton okamžite hlas. „Keď si pomyslím, že tento niktoš bez pôvodu má tú drzosť si myslieť, že nás obšťastní svojimi falošnými zubami... Už len ten jeho oblek je urážka. Kandiduje aj nejaký socialista? Ak áno, určite má môj hlas.“

Niekoľko ľudí na chodníku sa otočilo a vypleštilo oči. Dorothy si všimla drobného, vysušeného sinavého pána Twissa, majiteľa železiarstva, ktorý s potlačovanou škodoradostnosťou vykukoval spoza pletených košíkov visiacich vo vchode do obchodu. Zachytil totiž slovo „socialista“ a v duchu si okamžite zaradil pána Warburtona ako socialistu a Dorothy ako prívrženkyňu socialistov.

„Už naozaj musím ísť,“ povedala Dorothy náhlivo, pretože mala pocit, že je lepšie uniknúť pánovi Warburtonovi skôr, ako začne byť ešte netaktnejší. „Mám vždy toľko nakupovania. Tak sa s vami teraz rozlúčim.“

„Ach, to teda nie!“ povedal pán Warburton srdečne. „Ani náhodou! Pôjdem s vami.“

Dorothy tlačila bicykel po ulici a pán Warburton s vypnutou mohutnou hrudou a s paličkou zasunutou pod pazuchu kráčal vedľa nej. Nepatril medzi mužov, ktorých by sa dalo ľahko striasť, a hoci ho Dorothy rátať medzi svojich priateľov, niekedy si želala, aby ju ako človek s pochybnou povestou neoslovoval práve na tých najverejnejších miestach, veď je farárova dcéra. Ale v tejto chvíli bola za jeho spoločnosť vďačná, lebo tak mohla ľahšie prejsť popri mäsiarstve pána Cargilla, ktorý stál vo dverách a pokukoval po nej dosť krivým pohľadom.

„To bola naozaj šťastná náhoda, že sme sa dnes dopoludnia stretli,“ povedal pán Warburton. „Vlastne som vás hľadal. Kto si myslíte, že príde dnes ku mne na večeru? Bewley – Ronald Bewley. Iste ste už o ňom počuli.“

„Ronald Bewley? Nie, myslím, že nie. Kto to je?“

„Och, božemôj! Ronald Bewley! Ten spisovateľ! Napísal *Rybičky a konkubíny*. Iste ste to čítali.“

„Nie, obávam sa, že nečítala. Vlastne som o ňom nikdy nepočula.“

„Moja drahá Dorothy! Vy sa tak zanedbávate! Určite si *Rybičky a konkubíny* prečítajte. Je to senzáčná vec, verte mi, špičková pornografia. Teda niečo také, čo vám ako skautke vyrazí dych.“

„Želám si, aby ste takéto veci nehovorili!“ povedala Dorothy a zahanbene uhla pohľadom. Ale potom sa pozrela späť, lebo sa jej oči stretli s Cargillovými. „A kde pán Bewley žije?“ spýtala sa. „Určite nie je tunajší.“

„Nie, príde dnes večer z Ipswicha a možno zostane na noc. Preto som vás hľadal. Myslel som si, že by ste sa s ním rada zoznámili. Neprišli by ste dnes na večeru?“

„To neprichádza do úvahy,“ odpovedala Dorothy. „Musím pripraviť večeru otcovi a k tomu tisíc iných vecí. Budem v jednom kole až do ôsmej a možno aj dlhšie.“

„Tak prídte po večeri. Rád by som vás s pánom Bewleym zoznámil. Je to zaujímavý človek, pozná všetky aféry z prvej ruky. Zapáči sa vám. A okrem toho vám prospeje, ak na pár hodín vypadnete z toho vášho farského kurníka.“

Dorothy zaváhala. Lákalo ju to. Popravde pána Warburtona v jeho dome rada čas od času navštevovala. Ale naozaj len občas, nanajvýš raz za tri-štyri mesiace. Prílišné styky s takým mužom by neprospievali jej povesti. A keď už sa rozhodla prísť, vždy sa vopred ubezpečila, že nebude jedinou návštevou.

Keď sa pán Warburton pred dvoma rokmi po prvý raz objavil v Knype Hille (vtedy to bol vdovec s dvoma deťmi, o niečo neskôr mu však jeho gazdiná zrazu uprostred noci porodila tretie), Dorothy sa s ním zoznámila na nejakom čajovom večierku a potom sa u neho zastavila. Pán Warburton jej pripravil skvelý čaj, pútavo rozprával o literatúre a potom, bezprostredne po čaji, sa posadil na pohovku vedľa nej a pokúsil sa jej zmocniť, násilnícky, odporne, ba až brutálne. Vlastne sa na ňu vrhol. Dorothy bola na smrť zdesená, ale dokázala sa ubrániť. Unikla mu na opačný koniec pohovky, bledá, roztrasená, so slzami na krájkíčku. Pán Warburton však žiadnu hanbu necítil, dokonca vyzeral pobavene.

„Ach, ako ste mohli, ako ste mohli?“ vzlykala Dorothy.

„Ale mne sa zdá, že som nemohol,“ podotkol pán Warburton.

„Ach, ako ste mohli byť taký násilný?“

„Ach, akože tamto? Ľahko, dieťa moje, ľahko. Ale to pochopíš, až keď budeš v mojom veku.“

Napriek takémuto nechutnému začiatku sa medzi nimi vyvinulo čosi ako priateľstvo, a to až také, že sa Dorothy s pánom Warburtonom „dostala do rečí“. Ale „dostať sa do rečí“ nebolo na Knype Hille ťažké. Pritom Dorothy sa s pánom Warburtonom vídavať vždy po dlhšom čase a dávala si veľký pozor, aby sa s ním neocitla osamote. On si však vždy našiel príležitosť, ako jej dvoriť. Robil to však v medziach slušnosti, onen nepekný incident medzi nimi sa už nezopakoval. Neskôr, keď mu bolo odpustené, jej pán Warburton vysvetlil, že sa „vždy pokúsil“ o každú ženu, ktorá sa ocitla v jeho prítomnosti.

„Ale to ste museli často dostať košom, nie?“ spýtala sa ho Dorothy napriek svojej vôli.

„Ach, zaiste. Ale dosť často som aj mal úspech,“ odpovedal.

Ľudia sa občas pozostavovali nad tým, ako sa môže dievča ako Dorothy stretávať s mužom ako pán Warburton, hoci len príležitostne; on ju však mal v moci, ako mávajú bezbožníci a hriešnici v moci pobožných ľudí. Je fakt – a dá sa ľahko overiť –, že zbožných ľudí a hriešnikov to k sebe prirodzene priťahuje. Za najlepšie literárne scény z bordelov vďačíme bez výnimky zbožným veriacim alebo presvedčeným neveriacim. Dorothy, narodená do dvadsiateho storočia, počúvala, samozrejme, blasfémie pána Warburtona, ako najpokojnejšie vedela; osudnou chybou totiž je, ak rúhač vidí, že človeka šokoval. Ale okrem toho ho mala aj úprimne rada. Síce ju podpichoval a zraňoval, ale bez toho, aby si to naplno uvedomovala, nachádzala u neho čosi ako súcitiť a pochopenie, akého sa jej inde nedostávalo. Napriek všetkým svojim nerestiam to bol sympatický človek a jeho oslnivá výrečnosť – Oscar Wilde sedemkrát rozriedený –, ktorú ešte nedokázala prehliadnuť, ju fascinovala a šokovala súčasne. A možno jej nadchádzajúce stretnutie s ním ovplyvnila aj perspektíva stretnutia s oslavovaným pánom Bewleym; hoci názov *Rybičky a konkubíny* znel ako titul knihy, ktorú nečítala, a keby

áno, zaslúžila by si za to ťažký trest. V Londýne človek nepochybne stretáva románopiscov na každom kroku, ale takéto veci pôsobia v miestach, ako je Knype Hill, celkom inak.

„A viete naisto, že pán Bewley príde?“ spýtala sa Dorothy.

„Celkom naisto. A príde aj jeho manželka. Takže garde máte zaistené. Žiadny Tarquin ani Lukrécia sa dnes večer konať nebudú.“

„Tak dobre,“ povedala Dorothy napokon, „ďakujem pekne za pozvanie. Prídem tak okolo pol deviatej.“

„Skvelé. Ak by ste to stihli ešte za svetla, o to lepšie. Nezabúdajte, že mojou susedkou je pani Semprillová. Môžeme sa spoľahnúť, že po zotmení bude na stráži.“

Pani Semprillová bola miestna klebetnica – najprominentnejšia z mnohých, ktoré sa v meste vyskytovali. Keď pán Warburton dostal, čo chcel (ustavične Dorothy vyčítal, prečo ho nepríde navštíviť častejšie), rozlúčil sa a nechal Dorothy nakúpiť, čo ešte nestihla.

Už vychádzala z pološera obchodíka pána Solepipea s piatimi lakťami záclonoviny, keď zachytila tlmený, trúchlivý hlas. Bola to pani Semprillová. Bola to vychudnutá štyridsiatnička s vyziabnutou zažltnutou dôstojnou tvárou, ktorá v obkružení lesklými čiernymi vlasmi a s melancholickým výrazom pripomínala portrét od van Dycka. Krytá štósom balov kretónu sledovala Dorothin rozhovor s pánom Warburtonom. Kedykoľvek by ste robili niečo, čo pani Semprillová nemala vidieť, mohli ste mať stopercentnú istotu, že je niekde nablízku. Akoby mala schopnosť zmaterializovať sa ako arabský džin všade tam, kde ju nikto nechcel. Jej pozornosti neunikla ani tá najmenšia indiskrétnosť. Pán Warburton hovorieval, že je ako štyri šelmy Apokalypsy: „A každá z týchto štyroch bytostí mala šesť krídel, dookola i znútra boli plné očí a vo dne v noci bez prestania volali: ‚Svätý, svätý, svätý, Pán Boh všemohúci, ktorý bol, ktorý je a ktorý príde!‘“

„Dorothy moja najdrahšia,“ zamrmlala pani Semprillová ľútostivým afektovaným hlasom ako niekto, kto sa snaží oznámiť čo najšetrnejšie niečo zlé. „Musím s vami nutne hovoriť. Musím vám povedať niečo proste strašné, niečo, z čoho vám vstanú vlasy dupkom!“

„Čo sa stalo?“ spýtala sa Dorothy rezignovane, lebo vedela, čo príde – pani Semprillová totiž nepoznala žiadnu inú konverzačnú tému.

Vyšli z obchodu a vykročili po ulici. Dorothy tlačila bicykel popri sebe, pani Semprillová drobčila po jej boku drobučkým krokom ako vtáčatko, a o čo väčšmi naberali jej slová na dôvernosti, o to bližšie bola perami k Dorothinmu uchu.

„Všimli ste si to dievča,“ začala pani Semprillová, „ktoré sedáva na konci lavice pri kostolnom organe? Myslím to celkom pekné dievča s ryšavými vlasmi. Vôbec netuším, ako sa volá,“ dodala pani Semprillová, ktorá poznala po priezvisku i krstných menách každého muža, ženu a dieťa v Knype Hille.

„Molly Freemanová,“ povedala Dorothy. „Je to neter zeleninára Freemana.“

„Molly Feemenová? Naozaj sa tak volá? To by mi nenapadlo. No teda...“

„Dôverne šepkajúce pery pani Semprillovej boli čoraz bližšie a jej lútostivý hlas sa zmenil na zhrozený šepot, ktorý Dorothy zaplavil prívalom klebiet plných nechutností o Molly Freemanovej a šiestich mladých robotníkoch z cukrovaru. Keď sa príbeh po niekoľkých chvíľach dostal k bodu, kde sa zmenil na takú odpornosť, že sa Dorothy zapýrila po koreňky vlasov, prudko odtiahla ucho od šepkajúcich pier pani Semprillovej. Zastavila sa aj s bicyklom.“

„Také niečo nebudem počúvať!“ zvolala. „Ja viem, že to o Molly Freemanovej nie je pravda. Nemôže to byť pravda! Je to také milé tiché dievča, jedna z mojich najlepších skautiek, nikdy neodmietne pomôcť pri príprave kostolného bazáru a všetko ostatné. Ja vôbec nepochybujem o tom, že by nič také, ako tvrdíte, neurobila.“

„Prosím vás, Dorothy moja drahá! Veď ja vám hovorím iba to, čo som videla na vlastné oči...“

„To je mi jedno! Nesluší sa hovoriť o ľuďoch niečo také. Aj keby to bola pravda, nie je správne šíriť to ďalej. Aj bez toho je na svete dosť zla, človek ho nemusí ešte vyhľadávať.“

„Že ,vyhľadávať,‘!“ vzdychla si pani Semprillová. „Moja drahá Dorothy, ako keby sa na to človek chcel či potreboval pozeráť! Ale ide o to, že človek si nemôže pomôcť, keď sa v tomto meste dejú také strašné veci.“

Pani Semprillovej sa vždy naozaj dotklo, keď ju obviňovali, že všetky tie škandály vyhľadáva. Protestovala, že nič ju nebolí tak ako

ľudská skazenosť, lenže práve tá jej zakaždým udrie do očí a verejnosť o nej informuje iba preto, lebo má silne vyvinutý zmysel pre povinnosť. Dorothine námietky boli pre ňu ako hrach na stenu, ba priviedli ju k ďalším klebetám o celkovej zhýralosti v Knype Hille, kde bol poklesok Molly Freemanovej len jedným z mnohých. A tak sa od Molly Freemanovej a jej šiestich mladíkov dostala k doktorovi Gaythorneovi, mestskému úradnému lekárovi, ktorý dostal dve sestričky z obecnej nemocnice do druhého stavu, a od neho k pani Cornovej, manželke miestneho matrikára, ktorú našli na poli na mol spítu kolínskou vodou, a napokon ku kurátorovi u Svätého Wedekinda v Millborough, ktorý sa poľutovaniahodným spôsobom zaplietol s jedným miništrantom. A tak viedol jeden škandál k druhému. V meste a jeho okolí totiž nebolo človeka, o ktorom by pani Semprillová nedokázala vydolovať nejaké zžieravé tajomstvo, ak ste jej dostatočne dlho dopriali sluchu.

Stálo za povšimnutie, že jej historky neboli len nechutné a nactiutráhacské, ale pani Semprillová ich vždy ešte okorenila nejakou ohyzdnou perverzitou. V porovnaní s inými klebetnicami v meste bola kombináciou Freuda s Boccacciom. Z jej rozprávania by človek nadobudol dojem, že obyvatelia Knype Hillu čo do ohavností predstihujú Sodomu, Gomoru a Buenos Aires dokopy. Ak by ste sa zamysleli nad životmi ľudí z tunajšieho mesta bezbožných – od disponenta miestnej banky, ktorý spreneveril peniaze klientov na deti zo svojho druhého a bigamického manželstva po servírku roznášajúcu vo výčape nápoje odetú len v saténových črievičkách a od starej slečny Channonovej, učiteľky hudby, skrývajúcej potajme fľašku džinu a anonymné listy až po Maggie Whiteovú, pekárovu dcéru, ktorá porodila tri deti vlastnému bratovi –, teda ak ste zobrali do úvahy všetkých týchto ľudí, mladých a starých, bohatých a chudobných, brodiacich sa v hrôzostrašných hriechoch babylonských rozmerov, museli ste sa čudovať, že mesto ešte nebolo spálené do tla nebeským plameňom. Ale ak ste sa započúvali do katalógu obscénností šírených pani Semprillovou pozornejšie, počiatkové zhnusenie sa zmenilo na neznesiteľnú nudu. Lebo v meste, v ktorom bol každý človek bigamista, pedofil alebo narkoman, strácal aj ten najväčší škandál razanciu. Pani Semprillová bola v skutočnosti niečo horšie ako klebetnica – bola otravná.

Dosah jej klebiet bol rôzny, to podľa toho, ako im ľudia uverili. Niekedy len mávli rukou, že je to stará falošná zmija a všetko, čo hovorí, je len znôškou lží, no inokedy jej obvinenia zasiahli nejakého nešťastníka či nešťastníčku natoľko, že očistiť sa od nich trvalo celé mesiace, ba roky. Nepochybne mala na svedomí zrušenie minimálne pol tucta zasnúbení a vyvolala nespočetné množstvo hádok medzi manželmi.

Dorothy sa celý ten čas márne snažila pani Semprillovej striasť. Postupne sa dostala až na kraj chodníka a bicykel tlačila po pravej ruke takmer po obrubníku, no šepot pani Semprillovej mala stále pri uchu. Až keď došli na koniec hlavnej ulice, nabrala Dorothy dostatok odhodlania utiecť. Zastavila sa a položila pravú nohu na pedál.

„Naozaj sa ponáhľam,“ povedala, „mám vybaviť ešte tisíc vecí a už meškám.“

„Och, Dorothy moja drahá! Ale ja vám musím povedať niečo veľmi dôležité!“

„Prepáčte, ale naozaj sa strašne ponáhľam. Možno inokedy.“

„Ide o toho hrozného pána Warburtona,“ povedala pani Semprillová náhlivo v obave, že by Dorothy unikla z jej pazúrov bez toho, aby si ju vypočula. „Práve sa vrátil z Londýna a viete... presne toto som vám chcela povedať... viete, on má...“

Ale Dorothy pochopila, že sa jej musí za každú cenu okamžite zbaviť. Neexistovalo nič nepríjemnejšie, ako baviť sa s pani Semprillovou o pánovi Warburtonovi. Vysadla na bicykel a s krátkou rozlúčkou – „Prepáčte, naozaj sa ponáhľam“ – šliapla do pedálov.

„Chcela som vám povedať, že si začal s ďalšou ženskou!“ zvolala pani Semprillová za vzdalujúcou sa Dorothy, lebo z úpornej snahy prezradiť jej takú pikantnosť zabudla šepkať.

Ale Dorothy už svižne zahla za roh a ani sa neobzrela. Tvárila sa, že nič nepočula. A to nebolo práve najrozumnejšie, lebo prerušiť pani Semprillovú sa nevyplácalo. Každú nechotu počúvať jej ohováranie považovala za urážku, čo už vo chvíli, keď ste ju zanechali svojmu osudu, viedlo k novým a ešte horším klebetám práve o vás.

Dorothy cestou domov premýšľala o pani Semprillovej veľmi nepekne, za čo sa potrestala pichnutím špendlíkom. Okrem toho si

až teraz so znepokojením uvedomila, že pani Semprillová sa určite dozvie o jej dnešnej večernej návšteve u pána Warburtona, čo sa do zajtrajška nepochybne nafúkne ako veľký škandál. Vzápätí sa jej zmocnila nejasná predtucha blížiaceho sa zla, no to už zoskakovala z bicykla pri bráne fary, kde postával miestny blázon Jack, idiot s trojuholníkovou purpurovou tvárou ako jahoda, šlahajúci neprítomne lieskovým prútikom stĺpik bránky.

4

Bolo niečo po jedenástej. Počasie, ktoré sa, podobné prestarnutej vdove, hrajúcej sa s nádejou na sedemnásťročné dievča, tvárilo, že je apríl, si zrazu spomenulo, že je august, a začalo pražiť.

Dorothy šla do dedinky Fennelwick, vzdialenej míľu od Knype Hillu. Zastavila sa u pani Levinovej s náplastou na kurie oká a teraz niesla starej pani Pitherovej článok o angelikovom odvare na reumu z denníka *Daily Mail*. Slnko žiariace na bezoblačnej oblohe jej prepaľovalo kockované šaty a prašná cesta sa chvela v horúčave. Zeleň rozhorúčených rovinatých lúk, nad ktorými dokonca aj v tomto ročnom období neúnavne štebotali škovránky, pichala do očí. Bol to deň, aký tí, ktorí nemajú čo robiť, nazývajú „nádherný“.

Oprela si bicykel o bránku domčeka Pitherovcov, vytiahla z ruksaku vreckovku a utrela si ruky spotené od kormidla bicykla. V prudkom slnečnom svetle vyzerala jej tvár unavená a bleďá. V týchto predpoludňajších hodinách vyzerala Dorothy na svoj vek, ale niekedy aj staršia. V priebehu dňa – v priemere to bola sedemnásthodinová šichta – sa u nej pravidelne striedali chvíle únavy s návalmi činnosti; predpoludnie vyplnené prvými „návštevami“ patrilo k tým únavným.

Vzhľadom na vzdialenosť absolvovala „návštevy“ na bicykli a zabrali jej takmer polovicu dňa. Každý deň s výnimkou nedele navštevovala pol tucta až tucet chalúp vo farnosti. Vchádzala do preplnených domácností a sedela na hrboľatých zaprášených stoličkách, rozprávala sa s uťahanými neupravenými gazdinami,